Р Е Ш Е Н И Е
№ 42905

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов
ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Петър Савчев

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8240** по описа за **2026** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII /чл. 208 и сл./ от АПК на касационните основания по чл. 348 от НПК и е образувано по жалба на „ПИМС СТРОЙ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], чрез адв. Д. К., срещу Решение № 1645/08.05.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 425/2026 г. по описа на Софийски районен съд, 110-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-2500491/18.11.2025 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева, на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във вр. с чл.414, ал.3, във вр. с ал.7, във вр. с чл.416, ал.9 от КТ.

Касаторът иска съдът да отмени решението на СРС като твърди, че същото е незаконосъобразно – неправилно и необосновано, постановено при противоречие с материалния закон и принципа на пропорциалност. В жалбата се твърди, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че е осъществен състава на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, при наличие на съществени нарушения на процесуалните правила като са допуснати и нарушения на процесуалните правила. Позовава се на допуснати нарушения на материалния закон и основни принципи от Хартата от основните права на ЕС – относимата санкционна разпоредба нарушава принципа за пропорционалност и принципа на съразмерност по чл.49 от Хартата. Счита, че налагане на пет санкции /с пет НП/, всяка от които от по 20 000 лева, макар и в минималния предвиден размер, според българското законодателство не е недопустимо, но в случая следва да се вземе предвид естеството на нарушението и условията, при които е извършено – касае се за едно нарушение, а не за пет

такива, като наказание в такъв голям общ размер за пет отделни нарушения се явява непропорционално тежко за търговеца, спрямо извършеното нарушение. Доколкото не е налице нормативно установен механизъм в българското законодателство за изменение на НП от съда в санкционната част, в производството на тяхното обжалване, моли за цялосттна отмяна на процесния санкционен акт, като незаконосъобразен. Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление. В с.з. не се представлява.
Ответникът, чрез проц. представител юриск. Г., оспорва жалбата, претендира потвърждаване на процесното решение, претендира разноски.
Представителят на СГП изразява становище, че жалбата е неоснователна.
На основание чл. 218 от АПК, съдът обсъжда единствено посочените в жалбата пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон следи и служебно. В изпълнение на тези си задължения настоящият съдебен състав намира, че въззивното решение е валидно и допустимо.
В мотивите на процесното решение районният съд приема, че съставът на нарушението е осъществен от обективна страна от дружеството, предвид доказателствата, присмени и гласни, които установяват по безспорен и категоричен начин липсата на заплащане на сумата на работника. Като е достигнал до този извод, въззивният съд правилно е приложил материалния закон, при липса на съществено нарушение на процесуалните правила, предвид на което липсва касационно основание за отмяна на процеснoторешение. С оглед на събраните доказателства в хода на съдебното следствие съдът приема, че именно дружеството-жалбоподател, в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, осъществяващ строителна дейност в обект, находящ се в [населено място] - Строеж на жилищна сграда с офиси в е допуснал до работа лице, на длъжност „Общ работник, строителство на сгради“ в обекта на контрол, без предварително да му е предоставил заверено копие от изискуемото по чл. 62, ал.3 от КТ вписване на началото на трудовото правоотношение, заверено от ТД на НАП, с което е осъществил състава на вмененото му нарушение от обективна страна. Настоящият състав на съда възприема изцяло извода, че правилно АНО е ангажирал отговорността на жалбоподателя, в качеството на работодател, като му е наложил имуществена санкция, тъй като последният попада в кръга на субектите по чл.414, ал.3 от КТ, които могат да носят обективна, безвиновна отговорност, без да се изследва въпроса за вината. Правилен е извода за това, че АНО е съобразил разпоредбата на чл.18 от ЗАНН, като за всяко едно от констатираните в хода на проверката в обекта на контрол пет отделни административни нарушения, касаещи всяко едно от заварените в обекта да полагат труд лица в нарушение на чл.63, ал.2 от КТ, е наложил на жалбоподателя отделни наказания. В тази насока е и константната практика на съдилицата по идентични случаи.
Редовно съставените АУАН по КТ, съгласно разпоредбата на чл. 416, ал. 1 от КТ, притежават презумптивна доказателствена сила до доказване на противното в производството пред органа, което означава, че тежестта на доказване се прехвърля на лицето, което оспорва установените със същите факти. В производството пред инстанцията по същество, фактическата обстановка, изложена в АУАН, се установява по безспорен и категоричен начин и не се оборва от въззивника както посредством събраните в хода на производството гласни доказателства, така и от писмените такива. Съдът намира, че липсват нарушения на процесуалните правила и на матер. закон, допуснати от страна на съда и наказващия орган. Не е налице основание за изменение по размер на наложеното наказание, предвид на това, че е към мининума, предвиден в закона. Липсва и възможност за прилагане на института на „маловажния случай“, предвид изричната законова забрана. Възражението за нарушение на принципа на „пропорционалност“ по смисъла на чл. 49 от Хартата от основните права на ЕС и в съответствие с посоченото Решение С-570 на СЕС не е

основателно. Санкцията съответства изцяло на тежестта на извършеното нарушение и преследваната законова цел –защита правата на трудещите се, както и с факта на установената системност на извършените нарушения.
При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на съда, намира от правна страна, че съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 е осъществен от фактическа и правна страна от наказаното дружество като процесното решение следва да се остави в сила.
От проц. представител на ответника се претендират разноски за юриск. възн., които следва да се присъдят, с оглед изхода на спора, в размер на 100 евро.
По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, IV – ти касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1645/08.05.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 425/2026 г. по описа на Софийски районен съд, 110-ти състав;
ОСЪЖДА „ПИМС СТРОЙ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда" - С. разноски по делото в размер на 100 /сто/ евро за юриск. възнаграждение.
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: